

Arrest

nr. 100 041 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart dat u op 12 januari 2009 door militairen werd opgepakt omwille van uw familieband met A.M., een gezochte rebel. Hij verbleef af en toe bij u en was op 12 januari 2009 ‘s avonds langsgeslagen. U werd drie maanden lang vastgehouden op de militaire basis van Khankala en u werd er zwaar mishandeld. Een vriend, R.Z., die voor de FSB werkte, kon u vrijkopen voor 5000 dollar.

In juni 2010 werd u opnieuw gearresteerd. De wijkagent van uw dorp Samashki was vermoord en u werd verdacht van medewerking aan deze aanslag. U werd twee weken vastgehouden en werd uiteindelijk vrijgelaten omdat er niet voldoende bewijzen tegen u waren.

Op 27 augustus 2011 werd u een volgende keer opgepakt. Er was een aanslag gepleegd op het politiebureau van Samashki, onder andere door A.M.. Later die dag werd A.M. vermoord. De middag na de aanslag werd u gearresteerd wegens uw banden met A.M.. Toen A.M. na een week kon worden geïdentificeerd werd u vrijgelaten.

Op 4 maart 2012 waren er presidentsverkiezingen in de Russische Federatie. Omdat u openlijk uw ongenoegen over het huidige regime in Tsjetsjenië had geuit tegen iemand die zich voordeed als een Oekraïens journalist werd u opnieuw vastgehouden. De journalist bleek namelijk een spion te zijn en hij had u verklikt. Toen de resultaten van de verkiezingen bekend waren, werd u vrijgelaten.

In juni 2012 had u besloten om uw winkel te verkopen en weg te gaan. De verkoop van uw winkel werd echter tegengehouden, waardoor u besloot om gewoon de inboedel van uw handel te verkopen.

Op 12 juni 2012 hebt u dus voor 200 000 roebel de auto-onderdelen van in uw winkel kunnen verkopen aan uw buurman. U ging naar huis en zag wat later een UAZ in uw dorp rijden. Deze UAZ reed in de richting van uw huis en stopte voor uw deur. U was er nog in geslaagd om 100 000 roebel, de helft van uw verdiende geld, aan uw zus te geven voor uw huis door mensen van de politiedienst van Gudermes werd doorzocht. U werd meegenomen en werd naar Tsjernokozovo gebracht. Onderweg bent u er echter in geslaagd om S., de hoofdcommandant van het konvooi dat u kwam oppikken, te overtuigen om u vrij te laten voor 100 000 roebel, die had u immers nog in uw jaszak zitten. U werd langs de kant van de weg uit de auto gelaten en kreeg zes uur de tijd om de republiek te verlaten, anders zou u worden opgespoord. U hebt een auto kunnen tegenhouden die u terug naar huis bracht, daar hebt u de overige 100 000 roebel opgehaald en met een taxi bent u naar kennissen in Khasavyurt gegaan. Daar bent u ongeveer een maand gebleven en op 27 juli 2012 bent u uiteindelijk naar België vertrokken.

Op 31 juli 2012 bent u hier aangekomen en dezelfde dag hebt u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw Russisch paspoort, uw pensioenboekje, uw invaliditeitskaart."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst het verlaten wegens ernstige problemen met de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten, enerzijds omwille van uw familieband met A.M. en anderzijds omwille van uw openlijke kritiek op de Tsjetsjeense regering.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig blijken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal dat u een eerste keer werd opgepakt op 10 januari 2009 nadat uw verre neef Apti van 6 tot 10 januari 2009 bij u had verbleven omdat hij ziek was (CGVS 30/08/12 p.9).

Bij uw tweede interview verklaarde u echter dat u niet op 10 januari, maar op 12 januari 2009 was opgepakt, dat Apti die avond slechts van 19u tot middernacht bij u was geweest en dat hij de week ervoor twee dagen bij u gelogd (CGVS 11/10/12 p.6,8).

Wanneer u met deze opvallende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u gewoon uw woorden herhaalt en dat het verkeerd werd genoteerd (CGVS 11/10/12 p.8).

Deze uitleg wordt door het Commissariaat-generaal niet aanvaard.

Er werden in het gehoorverslag dd. 30.08.12 geen indicaties van een verkeerd neerschrift van uw verklaringen gevonden. Integendeel blijkt uit de betreffende passage in dit gehoorverslag dat er meerdere vragen werden gesteld aangaande de duur en tijdsituering van het toenmalige bezoek van A.M. in uw woning en uw daarop volgende opsluiting.

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind en de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor ondermijnd.

Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot uw arrestatie in juni 2010.

Tijdens uw eerste interview verklaarde u namelijk dat u na de moord op de wijkagent van Samashki twee weken lang werd vastgehouden, maar dat u uiteindelijk samen met andere jongens werd vrijgelaten toen de dader werd gevonden (CGVS 30/08/12 p.20,21).

Bij uw tweede interview verklaarde u dan weer dat u werd vrijgelaten omdat er geen bewijzen waren en dat de dader nooit werd gevonden. Ook zei u dat u alleen werd vrijgelaten (CGVS 11/10/12 p.10,11).

Deze versies zijn uiteraard niet verenigbaar.

Hiermee geconfronteerd verklaarde u eerstens dat de agenten die u vrijlieten u zegden dat u werd vrijgelaten omdat de dader werd gevonden, maar dat u later van uw dorpsgenoten hoorde dat er eigenlijk nooit een dader werd gevonden (CGVS 11/10/12 p.11).

Deze uitleg is echter niet acceptabel.

Uit uw verklaringen in het kader van uw tweede gehoor blijkt immers duidelijk dat u met uw initiële verklaring dat u was vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen, bedoelde dat dit gebrek aan bewijzen op ondubbelzinnige wijze de opgegeven reden van uw vrijlating was.

Immers werd u in dat gehoor, onmiddellijk volgend op uw verklaring dat u was vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen, de vraag gesteld "Hebben ze de dader gevonden?". Op deze vraag repliceerde u: "Nee, niet dat ik heb gehoord."

Dergelijk antwoord sluit uit dat u op dat moment meende te verklaren dat u eigenlijk bij gebrek aan bewijzen was vrijgelaten, ook al zouden agenten u bij uw vrijlating hebben verklaard dat u werd vrijgelaten omdat de dader was gevonden.

Bovendien blijkt evengoed uit uw eerste asielgehoor dat uw poging tot verklaring van bovenstaande tegenstrijdigheid onaannemelijk is.

Immers, volgend op uw verklaring in uw eerste gehoor dat u was vrijgelaten nadat de dader was gevonden, werd u de vraag gesteld na hoeveel tijd de dader werd gevonden.

Op deze vraag antwoordde u louter dat u dit niet wist, waar, indien bovenstaande poging tot verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid waarachtig zou zijn, eerder een antwoord in de zin dat u van dorpelingen had vernomen dat de dader nooit is gevonden, te verwachten zou zijn.

U werd ook geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring in uw eerste gehoor dat u samen met de andere arrestanten was vrijgelaten enerzijds en uw verklaring van het tweede gehoor anderzijds, namelijk dat u alleen werd vrijgelaten (CGVS 11/10/12 p.11).

Uw poging tot uitleg in de zin dat u inzake de moord op de wijkagent de enige hoofdverdachte, de enige arrestant, en de enige vrijgelatene was - de andere dorpelingen die samen met u waren gearresteerd, waren louter opgepakt om de politiestatistieken op te smukken (CGVS 11/10/12 p.10,11) - strookt immers niet met uw verklaringen in het kader van uw eerste asielgehoor.

Daar stelde u expliciet dat de autoriteiten alle dorpelingen die tegen het regime waren, onder andere u, verdachten van de moord op de wijkagent, dat bijgevolg bij een algemene zuiveringsactie in het dorp velen werden gearresteerd samen met u, en dat u samen met de andere arrestanten werd vrijgelaten zodra de eigenlijke dader was gevonden.

De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn dan ook manifest en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er werd namelijk nog een inconsistentie opgemerkt in uw asielrelaas, met name betreffende uw verklaringen over uw arrestatie op 27 augustus 2011.

Tijdens uw eerste interview op 30 augustus 2012 had u namelijk verklaard dat A.M. kort na de aanslag op het politiebureau van Atshchoy-Martani werd vermoord en dat u dezelfde nacht werd gearresteerd (CGVS 30/08/12 p.20).

Bij uw interview op 11 oktober 2012 vertelde u echter dat tegen de middag werd gearresteerd (CGVS 11/10/12 p.12).

Opnieuw zijn deze versies niet overeen te stemmen.

U verklaarde deze tegenstrijdigheid door te poneren dat de tolk u misschien verkeerd had verstaan (CGVS 11/10/12 p.13).

Deze povere uitleg is echter niet voldoende, daar er over deze arrestatie een volgende tegenstrijdigheid werd vastgesteld.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers verklaard dat u tijdens deze opsluiting in augustus 2011 gevraagd werd om een lijst te ondertekenen met namen van verschillende mensen die zagezegd rebellen zijn, maar dat u dat hebt geweigerd (Vragenlijst DVZ, vraag 3.1).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter iets anders. U zei namelijk dat u een overeenkomst moest tekenen, een soort akkoord dat u met de politiediensten zou samenwerken en dat dat het enige document is dat u voorgelegd kreeg (CGVS 11/10/12 p.14).

Opnieuw werd u geconfronteerd met deze manifeste tegenstrijdigheid en opnieuw kon u hiervoor geen aannemelijke verklaring geven.

U verklaarde namelijk dat u een document enkel als document beschouwt als er een stempel op staat en dat de lijst met namen van vermeende rebellen voor u dus geen document is, maar een gewoon blaadje papier (CGVS 11/10/12 p.14).

Dit is echter geen afdoende verklaring.

Gezien de impact van een eventuele ondertekening van een blad met daarop de namen van zagezegde rebellen, gezien de impact voor u persoonlijk van een weigering, ondanks druk, om zulk document te ondertekenen, kan het bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd dat u op de vraag of u tijdens de arrestatie van 27 augustus 2011 nog andere documenten behalve een formele overeenkomst tot samenwerking ter ondertekening kreeg voorgelegd, zou nalaten om melding te maken van een lijst met namen van vermeende rebellen, louter omdat op dit blad geen stempel stond.

Verder werd ook met betrekking tot uw arrestatie op 4 maart 2012 een manifeste tegenstrijdigheid genoteerd.

U verklaarde namelijk tijdens uw eerste interview dat u op de dag van de Russische presidentsverkiezingen gedurende een week werd vastgehouden omwille van uw kritische uitlatingen over de politiek en dat u door uw familie voor 50 000 roebel werd vrijgekocht (CGVS 30/08/12 p.7).

Bij uw tweede interview verklaarde u echter dat u na een week werd vrijgelaten, omdat de resultaten van de verkiezingen al bekend waren en u dus geen gevaar meer betekende.

U verklaarde dat u helemaal niet was vrijgekocht (CGVS 11/10/12 p.15). Als verklaring hiervoor zei u dat u misschien iets niet verstaan had en dat de tolk hiervoor verantwoordelijk is (CGVS 11/10/12 p.15).

Dit wordt opnieuw niet geaccepteerd, aangezien u tijdens de twee interviews op het Commissariaat-generaal duidelijk had verklaard dat u de tolk goed verstond, u benadrukte zelf dat dat zo was, omdat u zelf filoloog van opleiding was (CGVS 30/08/12 p.2, 11/10/12 p.2).

Opnieuw wordt dus verder ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts waren ook uw verklaringen omtrent uw laatste arrestatie op 12 juni 2012 niet eenduidig.

U verklaarde bij uw eerste interview namelijk dat de directe aanleiding voor uw arrestatie de verkoop van de inboedel van uw winkel was. Door deze verkoop vermoedden de ordediensten namelijk dat u met het verdiende geld naar de bossen zou gaan. U verklaarde dat u dat materiaal op 11 juni 2012 had verkocht, maar dat u pas op 12 juni 2012 het geld had gekregen (CGVS 30/08/12 p.13).

Bij uw tweede interview verklaarde u echter dat u uw inboedel pas op 12 juni 2012 had verkocht en dat u het geld onmiddellijk had ontvangen. U verklaarde er zelfs bij dat er potentiële kopers waren die voorstelden om later te betalen, maar dat u dat had afgewezen, want u wilde uw geld onmiddellijk (CGVS 11/10/12 p.17).

Deze verklaringen zijn uiteraard niet verenigbaar en aangezien de enige verklaring die u hiervoor geeft is dat er geen verschil is tussen uw verklaringen en dat u hetzelfde zegt, blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind en wordt het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas verder bevestigd.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat u tijdens uw beide gehoren aangaf dat uw psychische toestand slecht is en dat u in behandeling bent bij een psychiater (CGVS 30/08/12 p.22, 11/10/12 p.21).

Aangezien u echter op geen enkel moment een voldoende gestaafd medisch psychologisch attest voorlegt waaruit duidelijk blijkt dat u daadwerkelijk aan psychische problemen zou lijden, kan de loutere mededeling dat uw psychische toestand niet goed is, de bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen.

De kopie van uw binnenlands paspoort, uw pensioenboekje en uw invaliditeitskaart bevatten immers enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten

gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij laat gelden dat hij de tegenstrijdigheden weerhouden in de bestreden beslissing, reeds stuk voor stuk heeft ontkracht tijdens zijn verhoor; hij herneemt zijn eerdere verklaringen en voegt hier nog aan toe dat het voor hem (zie het verzoekschrift, p. 3) *“niet zo evident (is) steeds te rekenen naar onze Gregoriaanse kalender aangezien in grote delen Rusland wordt gewerkt met de Juliaanse kalender”* (sic) en besluit dat de bestreden beslissing is *“gebaseerd op verkeerde en of foute motieven”*.

Verzoeker voert ook een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij wijst erop dat het absoluut niet veilig is in zijn land van herkomst gezien er al jaren een oorlog woedt tussen de Tsjetsjeense rebellen en het Russische leger, waarbij vele onschuldige mensen zijn gedood of gefolterd. Hij voegt hier aan toe dat (zie p. 4) *“recent nog een aanslag (werd) gepleegd op het Tsjetsjeense parlement”* en hij verwijst naar een reisadvies op de website <http://diplomatie.belgium.be>. Volgens verzoeker zal hij, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, worden blootgesteld (zie p. 4) *“aan een quasi zekere dood en of foltering”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande (i) de datum van zijn eerste arrestatie en het daaraan voorafgaand verblijf van A.M.; (ii) de reden van zijn vrijlating na zijn arrestatie in juni 2010; (iii) de personen met wie hij werd vrijgelaten na zijn arrestatie in juni 2010; (iv) wanneer hij precies werd gearresteerd op 27 augustus 2011; (v) het al dan niet ondertekenen van documenten tijdens zijn opsluiting in augustus 2011; (vi) zijn vrijlating na zijn arrestatie op 4 maart 2012; (vii) de verkoop van de inboedel van zijn winkel, zijnde de aanleiding van zijn laatste arrestatie op 12 juni 2012.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij deze tegenstrijdigheden reeds stuk voor stuk heeft ontkracht tijdens zijn verhoor; hij herneemt zijn eerdere verklaringen daaromtrent en voegt hier nog aan toe dat het voor verzoeker "*niet zo evident (is) steeds te rekenen naar onze Gregoriaanse kalender aangezien in grote delen Rusland wordt gewerkt met de Juliaanse kalender*" (sic).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het uiten van blote beweringen en het opwerpen van post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan worden besloten dat verzoeker in het verzoekschrift geen argumenten aanvoert die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze talrijke incoherenties, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog benadrukt dat het absoluut niet veilig is in zijn land van herkomst en stelt dat “*recent nog een aanslag (werd) gepleegd op het Tsjetsjeense parlement*”, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker een reisadvies op de website <http://diplomatie.belgium.be> aanhaalt, wijst de Raad er op dat een reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, wijst de Raad er op dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE